

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÐ

Från Riksdagsförvaltningen
2021-04-07
Besvaras senast
2021-04-14 kl. 12.00

Till justitie- och migrationsminister Morgan Johansson (S)

2020/21:2436 Målsägandebitråde till barn

Det ska inte finnas minsta tvivel om var samhället står i frågor om sexuella övergrepp mot barn. Menar vi allvar med att vi ska skydda barn mot vidriga brott så måste vi effektivisera metoder och skärpa påföljder, och så behöver vi utreda hur följderna efter avtjänat straff kan införas. Det finns dock en tid innan vi kommer dit. Det är den rättsliga processen, från det att en polisanmälan görs till att ärendet hamnar i rätten. När det gäller att ett barn ska tilldelas ett målsägandebitråde under en rättegång är det en självklarhet ända fram till Högsta domstolen, om det skulle behövas.

Den 23 november 2018 slog Högsta domstolen fast att presumtionen för att förordna målsägandebitråde vid sexualbrott gäller även i hovrätten. Men sedan kan man läsa från Advokatsamfundet:

”Ett målsägandebitråde ska under vissa förutsättningar förordnas för målsäganden när en förundersökning har inletts. Prövningen av om ett målsägandebitråde ska förordnas utgår bland annat från vilken typ av brott det gäller. Vid sexualbrott finns det en stark presumtion för att förordna ett målsägandebitråde: Det ska göras, om det inte är uppenbart att målsäganden saknar behov av det.

Som huvudregel gäller målsägandebiträdets förordnande tills tiden för att överklaga tingsrättens dom har löpt ut. Om domen överklagas, ska hovrätten pröva om målsägandebiträdet ska förordnas även i hovrätten.”

Offrets perspektiv måste alltid sättas i främsta rummet och i synnerhet när vi talar om barn, där barnens rättigheter tillsammans med förhållandet till barnkonventionen ska klicka in med automatik. Om man som barn blivit utsatt för sexualbrott är det ett livslångt lidande och det finns det många röster som kan vittna om. Om man ens skulle våga göra, eller få hjälp med att göra, en polisanmälan är det ett stort steg, och det kan bli en lång process som innebär stora påfrestningar, inte bara för offret utan också dess anhöriga. Man behöver då flera stabila och trygga personer att luta sig mot. Att en sådan trygg person riskerar ryckas bort från en, på grund av att hovrätten ska pröva om målsägandebitråde ska förordnas även i hovrätten, förefaller mycket märkligt.

Det sista ett utsatt barn behöver är att olika former av trygghet rycks bort och i synnerhet ett målsägandebitråde som med största sannolikhet har följt ärendet

från början och blivit en fast punkt som ingivit trygghet.

Med hänvisning till ovanstående vill jag ställa följande fråga till justitie- och migrationsminister Morgan Johansson:

Hur ämnar ministern verka för att barnets rättigheter ska tillgodoses och tryggheten bevaras genom hela rättsprocessen när det gäller ärenden som rör sexualbrott?

.....

Marléne Lund Kopparklint (M)

Överlämnas enligt uppdrag

Anna Aspegren